

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Ismeretlen

Rossz pillanataiban fölhánytorgatta tévedéseimet,
a kamaszkoriakat se tudta megbocsátani, távol állt tőle
a nagylelkűség, pedig akkor még alig ismertem,
hogyan is sejthettem volna, miattam nem írja meg
az ismeretlen lányt, aki telefonon randevúra hívott,
a mai napig emlékszem a helyszínre, ahova gyáván
nem mentem el, megakadályozva egy rajongó vers
születését, ő bezzeg korholt, akár a gólhelyzetben
érkező csatár, rám pedig az önző, passzolni képtelen
játékos szerepét osztotta, mentegetőzésekre,
hogy akár egy ruszyság is várhatott rám,
csak legyintett: a költői szabadság mérhetetlen erejétől
szerelmetessé változik a slamos járás, az üres tekintet.

Vétkek

A vétkeimről bezzeg mélyen hallgatott,
bizonyára úgy vélte, egyik sem versbe való,
pedig számolatlanul sötétlenek, mint kertben
a vakondtúrások, hiába számúzném őket
emlékeim közül, sorra fölrémlenek,
az utcákat róva egyszer csak megroggyan lábam,
legszívesebben megállítanám a vonatot,
gyalog mennék tovább, fölriadok hajnalban,
s képtelen vagyok visszaaludni, borotválkozás
közben megvágom a szám szélét, a karácsonyfát
nézve a szegyéntől le kell hunynom szememet,
hiába hirdeti önhittén, ő már mindent megírt,
ha varjakká változnának vétkeim, versében
ott gubbasztanának az almafa összes ágán.

VARGA ÉVA, Időről (Múltó idő III.), 2019

VILLÁNYI LÁSZLÓ (1953) Győrzámoly